

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 228)

Sep (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 48)

91. ஏஷா ஸ வைதிகீ நிஷ்டா ஹி உபாயாபாயமத்யமா

அஸ்யாம் ஸ்திதோ ஜகந்நாதம் ப்ரபத்யதே ஜநார்த்தநம்

பொருள் - உபாயம் மற்றும் அபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் நடுநிலையான வழியை முன்மொழியும் வேதங்கள் இந்தப் பாதையையே கூறுகின்றன. இந்தப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒருவன், ஜகந்நாதனிடம் பரிபூர்ணமாக முழுமனதுடன் சரணம் புகுகிறான்.

92. ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்தை: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்

உபாயாபாய ஸம்யோக நிஷ்டயா ஹீயதே அநயா

பொருள் - இந்த ஸாத்வத சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படும் இந்தப் உபாயத்தை ஒருமுறை கைக்கொண்டாலே போதுமானது, அது மோக்ஷம் அளித்துவிடும்; ஆனால் மற்ற உபாய அபாயங்களை நாடுபவர்கள், இந்த ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை இழக்கிறார்கள்.

93. அபாய ஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத்

ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புந: சரணம் ச்ரயேத்

பொருள் - அபாயத்தை ஒருவர் கைக்கொண்டால், உடனடியாக அதற்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும். ஆனால் உபாயம் - அபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் நடுநிலையான நிஷ்டையை (சரணாகதியை) ஒருவர் கைக்கொண்டால், அந்தச் செயலே ப்ராயச்சித்தமாவதை அறியலாம்.

94. உபாயநாம் உபாயத்வ ஸ்வீகாரோ அப்யேததேவ
அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச
95. ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதாஸ்தாபநாய ச
ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:
96. மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந லங்கயேத்
யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ப்ரவர்த்திதாம்
97. லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம்
லங்கயஞ் குலமாரோஹேதநபேசேஷா அபி தாம் ப்ரதி
98. ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்
ப்ரியோ அபி ந ப்ரியோ அஸௌ மே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாம்

பொருள் – மற்ற உபாயங்களை உபாயமாகக் கைக்கொண்டாலும், அந்த நிலை மாறுவதில்லை. தர்மமார்க்கத்திலிருந்து நழுவாமல் இருப்பதற்காகவும், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகவும், உலகினை எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி வழி நடத்துவதற்காகவும், குல ஆசாரங்களைப் பேணுவதற்காகவும், என்னையும் மஹாவிஷ்ணுவும் தேவாதிதேவனும் சார்ங்கம் என்னும் வில்லைக் கொண்டவனும் ஆகிய அவனையும் மகிழ வைப்பதற்காகவும் ஒருவன் வைதிக மார்க்கத்திலிருந்து சிந்தனையில் கூட பிறழக் கூடாது. அரசனுக்கு இன்பம் அளிப்பதும், நாட்டில் உள்ள பயிர்களுக்குத் தண்ணீர் அளிப்பதும் ஆகிய நதியை மாசுபடுத்தும் ஒருவன், அரசனுக்கு நெருங்கியவனாக உள்ளபோதிலும், அவனுக்கு மரணதண்டனை வழங்கப்படலாம். இது போன்றே வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள நெறிகளிலிருந்து மாறி, எனது ஆணைகளை மீறி நடக்கும் ஒருவன், எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனாக இருந்தாலும், எனது ப்ரியத்தை அவன் இழக்கிறான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 228)

1-2-32 ஸம்பத்தே: இதி ஜைமிநிஸ் ததா ஹி தர்சயதி

பொருள் - உபாஸகனுடைய பல்வேறு அங்கங்களைப் வேதி (பலிபீடம்) போன்றவையாக உரைப்பது என்பது வைச்வாநர வித்யையின் அங்கமாக உள்ள ப்ராணாஹுதியை அக்னிஹோத்ரமாக்குவதற்காகவே ஆகும் என்று ஜைமினி முனிவர் எண்ணுகிறார்; ச்ருதியும் இவ்விதமே கூறுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ப்ராணாஹுதியானது வைச்வாநரனுக்கு ஒரு உபாஸனையாகும். வைச்வாநரன் எனப்படுவது பரமாத்மாவே ஆகும் என்பதால், த்யுலோகம் தொடங்கியுள்ள அனைத்து லோகங்களும் அவனுடைய சரீரமாக உள்ளன. ஆகவே, உபாஸகன் ப்ராணாஹுதியை அன்றாடம் செய்யவேண்டும் இப்படிப்பட்ட ப்ராணாஹுதியை, அக்னிஹோத்ரமாகக் கொள்ளுவதற்காக “உபாஸகனின் மார்பை வேதியாகவும்” என்று தொடங்கி ஜைமினி எண்ணுகிறார்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-1) - ஸ ய ஏததேவம் வித்வாந் அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி தஸ்ய ஸர்வவேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு ஹிதம் பவதி; தத்யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயதே ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - யார் ஒருவன் ப்ராணாஹுதியாக உள்ள அக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அனைத்து லோகங்களிலும், அனைத்து பூதங்களிலும், அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் ஹோமம் செய்தவன் ஆகிறான்; தீயில் இடப்பட்ட பஞ்சு போன்று அவனுடைய அனைத்து பாபங்களும் பொசுங்கிவிடும் - என்றுள்ள வரியில், ப்ராணாஹுதியானது அக்னிஹோத்ரமாகக் காண்பிக்கப்பட்டது.

1-2-33 ஆமநந்தி சைநமஸ்மிந்

பொருள் - பரமாத்மாவை உபாஸகனுடைய சரீரத்தில் ப்ராணாஹுதி மூலம் ஆராதிக்கும் பொருட்டு வேதங்களும் கூறுகின்றன.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-2) - தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்யாத்மநோ மூர்த்தைவ ஸுதேஜா: - உபாஸகனுடைய தலையே பரமாத்மாவின் தலையான ஸுதேஜா எனப்படும் த்யுலோகம் - என்பது போன்ற வரிகளில், உபாஸகனுடைய தலை முதலான உடல் உறுப்புக்களானவை, பரமாத்மாவாகிய வைச்வாநரனின் தலை போன்ற அவயவங்களாகக் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-1) - யஸ்த்வே தமேவம் ப்ரா தேச மாத்ரமபி விமாநமாத்மாநம் வைச்வாநரம் உபாஸதே - யார் ஒருவன் அளவற்றவனாக உள்ள இந்த வைச்வாநரனை த்யுலோகம் தொடங்கி பூமி முடிய உள்ள பகுதிகள் என அளவுபட்டவனாக உபாஸிக்கிறானோ - என்ற வரியின் மூலம், மூன்று லோகங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டதாகப் பரமாத்மாவை உபாஸித்தல் குறித்துக் கூறப்பட்டது; தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-1) - ஸர்வேஷு லோகேஷு - அனைத்து லோகங்களிலும் - என்ற பகுதியின் மூலம், உபாஸனையின் பலனாகிய ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பது கூறப்பட்டது; தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-2) - தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய - இதனுடைய தலையே - என்று தொடங்கும் வரி மூலம், ப்ராணாஹுதியை அக்னிஹோத்ரமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்று கூறி, வைச்வாநர உபாஸனையின் அங்கம் எனப்பட்டது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 228)

மூலம் - இம்மஹாவிச்வாஸம் உண்டானால் பின்பு விமர்ச காலத்தில் ஒருகாலும் ஸம்சயம் பிறவாது. ஆகையால் பின்பு ஒருகாலும் இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயம் பிறவாதபடியான ப்ரதமக்ஷணத்தில் மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்திக்கு அங்கம். இது மந்தமாயிருந்தாலும் விசேஷித்துக் கடாசுஷிக்கத் தொடங்கின ஈச்வரன், சேஷபூரணம் பண்ணும். “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்று சரண்யன் அருளிச்செய்தானிறே. அஞ்ஜல்யாதிகளும் அகப்பட “ந ஜாது ஹீயதே” என்னும்படியிறே இருப்பது. ஆகையால் மந்தவிச்வாஸமும் மஹாவிச்வாஸ பர்யந்தமாம்.

விளக்கம் - இத்தகைய மஹாவிச்வாஸம் உண்டான பின்னர், பகவத் குணங்களைக் குறித்து ஆராய முற்பட்டாலும், அவற்றில் ஐயம் உண்டாகாது. ஆகவே பின்னர் எப்போதும் ஐயம் தோன்றாதவிதத்தில் உள்ள உறுதியான மஹாவிச்வாஸம் என்பதே ப்ரபத்தியின்போது அங்கமாக உள்ளது என்று அறியவேண்டும். சிலருக்கு இந்த மஹாவிச்வாஸம் குறைவாக இருந்தாலும், அவனைக் கடாசுஷிக்கத் தொடங்கும் ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய நம்பிக்கையைப் பரிபூர்ணமாக்குகிறான். இதனை, இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தி (18-3) - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - நண்பன் போன்று (வேடம் பூண்டு) வந்தாலும், அவனை நான் கைவிடமாட்டேன் - என்று அனைவருக்கும் சரணாகதி அளிக்கும் இராமன் உரைத்தான் அல்லவோ? ஓர் அஞ்ஜலி உள்பட உள்ளவையே போதுமானது என்பதை ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (28) - ந ஜாது ஹீயதே - அது எப்போதும்

வீணாகாது - என்றது காண்க. ஆகவே ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் விஷயத்தில் நம்பிக்கை குறைவாக இருந்தாலும் அது படிப்படியாக மஹாவிச்வாஸமாக மாறிவிடும்.

மூலம் - (ii) இப்படி உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேனென்று மஹாவிச்வாஸத்தைச் சொல்ல, “அநந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் | ததேகோபாயதா யாச்சா ப்ரபத்தி: சரணாகதி:”, “த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: சரணாகதி: இத்யுக்தா”, “பவ சரணம்” இத்யாதி ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே உபாய ப்ரார்த்தனையும் இங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வுபாய ப்ரார்த்தனையிலே கோப்த்ருத்வவரணம் அந்தர்கதம்; ப்ருதக்பூதமன்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் “உன்னையே உபாயமாக ஏற்கிறேன்” என்று உறுதியான மஹாவிச்வாஸத்துடன் உரைத்த பின்னர், அவனை உபாயமாக ஏற்பது என்னும் ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டதாகிறது. இது பின்வரும் ப்ரமாணங்களால் தேறுகிறது:

- அநந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம் ததேகோபாயதா யாச்சா ப்ரபத்தி: சரணாகதி: - தனக்குத் தேவையான பலனை வேறு யாராலும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க இயலாது என்னும்போது, மஹாவிச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு சாமர்த்யமாக உள்ள ஒருவனை அண்டி நின்று “நீயே எனக்கு உபாயமாக இருப்பாயாக” என்று விண்ணப்பிப்பதே சரணாகதி ஆகும்
- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-31) - த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: சரணாகதி: இத்யுக்தா - “நீயே எனக்கு உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும்” என்று ப்ரார்த்திக்கும் எண்ணமே சரணாகதி என்று கூறப்படுகிறது.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - பவ சரணம் - நீயே எனக்கு அடைக்கலம்

இந்த விண்ணப்பத்தில் “காப்பாற்றவேண்டும்” என்னும் ப்ரார்த்தனையும் அடங்கும்;
அது தனியான ப்ரார்த்தனை அல்ல.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 48)

114. நலமருளினன் என்கொலென்று ஆமூலசூடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு
அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்

அவதாரிகை - இப்படி நிர்ஹேதுக விஷயீகார பாத்ரபூதரான விவருடைய பக்தி, பகவத் க்ருபை கலப்தையா யிருந்ததாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாந ஜநிதையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்தி ஸாதநமிதுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (நலமருளினனென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஸர்வேச்வரனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய பக்தியானது, ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையால் உண்டானது என்றாலும், ஒரு உபாஸகனுக்குக் கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை காரணமாக ஏற்படும் பக்தி போன்று, இவருக்கு உண்டான பேற்றுக்கு இதுவே காரணமாக இருக்கலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்று தம்முடைய பக்தியுத்பத்தி காரணம் கேவல பகவத் க்ருபையென்று உபக்ரமித்து “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்” என்னுமளவாக ஜ்ஞாந தசையோடு ப்ராப்தி தசையோடு வாசியற, ஆமூலசூடம் “மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்” என்று பிடிதோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே நின்ற நிலைதோறும் அவனருள் கொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரான விவர்க்கு,

“ஆராவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்” என்கையாலே, “நலமருளினன்” என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதநமென்றபடி.

விளக்கம் – (நலம் அருளினன் என்று) - திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாராகிய தனக்கு பக்தி ஏற்படக் காரணம் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை மட்டுமே ஆகும் என்று தொடங்கி, (என்கொல் என்று) – திருவாய்மொழி (10-7-4) – என்கொலம்மான் திருவருள்கள் - என்று நிறைவு செய்து. (ஆமுல சூடம்) – ஞான நிலை மற்றும் பேறு பெற்ற நிலை ஆகியவற்றுக்கு இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல், தொடக்கம் முதல் இறுதிவரையிலும், (அருளால் மன்னும் இவர்க்கு) - திருவாய்மொழி (1-5-11) – மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு பிடி சோறும் உண்ணும்போதும் அதில் நெய் விடாமல் உணவு இறங்காமல் உள்ள சுகுமாரர்கள் போன்று, ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவனுடைய க்ருபை கொண்டு மட்டுமே தரிக்கவேண்டும் என்ற இயல்பு கொண்ட நம்மாழ்வாருக்கு. (அன்புக்கு அடியானதுவே) - நலம் அருளினான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பக்திக்குக் காரணமாக உரைக்கப்பட்ட க்ருபை என்பதே, (அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்) – திருவாய்மொழி (6-10-2) – ஆராவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய் - என்று கூறுவதால், அவன் திருவடிகளைப் பற்றுதல் என்ற பேற்றுக்கான காரணம் ஆகும்.

115. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காதுபெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி போஜநப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச் சிரமமாக.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ராப்தி ஸாதநம் க்ருபையாகில், “இந்நின்ற நீர்மை யினியா முறாமை” என்றபோதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாந பக்திகள் வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – இப்படியாக இவருடைய பேற்றுக்குக் காரணம் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே ஆகும் என்றால், திருவிருத்தம் (1) – இந்நின்ற நீர்மை இனியாம் உறாமை – என்று உரைத்தபோதே, இவருடைய விருப்பத்தை அவன் நிறைவேற்றியிருக்கலாம்; அதனை விடுத்து தன்னுடைய சேர்க்கையால் இவருக்கு ஞானத்தையும், பிரிவால் பக்தியையும் ஏன் வளர்த்தான் என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா” இத்யாதியாலே ஸம்சுலேஷிக்குந்தோறும் ஸம்சுலேஷத்துக்குத் தக்க வளவல்லாத ஸுகஸாகரமானது, அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து அவ்வருகுபட்டு, விபூதி த்வயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்ல வறிவையும் முழுத்தும்படி பெருகி, இப்படி பெருகினவிது விசுலேஷ ப்ரஸங்கத்திலே, பெருக்காறுவற்றி அடிசுடுமாபோலே ஸ்வப்ந கல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய், அத்தசையிலே ப்ராண ஸ்தாநமான ஹ்ருதயத்தில் பூர்வ ஸம்சுலேஷத்தாலுண்டான புடைதோறுமுள்ளே புகுந்து ஆச்ரயமான ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதபடி அபிநிவேசம் பெருகிவாரா நின்றதென்று சொல்லும்படியாகக் கலப்பது பிரிவதாய், கலவியாலே ஜ்ஞாநத்தையும் பிரிவாலே பக்தியையும் வளர்த்தது, கனத்த பணியிடுகைக் கிடமாம்படி. நூலிட்டுத் திரியிட்டுக் குதும்பையிட்டுக் காது பெருக்குமா போலவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு ப்ரதமத்திலே போஜனத்தையிடில் பொறாதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ் கொடுத்து, ஒடுக்கத்திலே போஜநம் பொறுப்பிக்குமா போலவும்,

விளக்கம் – (புணர்தொறும் என்னக் கலந்து பிரிந்து) - திருவாய்மொழி (10-3-2) - புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா – என்று, சேரும்போது சேர்க்கைக்குத் தகுந்தபடி அளவற்ற இன்பம் என்ற வெள்ளமானது எல்லை காண இயலாத ஆகாயத்தையும் கடந்து, அத்துடன் நிற்லாமல், நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி என்ற இரண்டு விபூதிகளையும் பரவி நிற்கும் ஞானத்தையும் மூழ்கடிக்கும்படியாகப் பெருகி நின்றது; இப்படியாகப் பெருகிய இன்பமானது, அவனை விட்டுப் பிரியும்

காலத்தில், அளவற்ற நீர் கொண்ட ஆறு வற்றிப் போனால் அதன் தரை சுடுவது போன்று, அந்த இன்பம் என்பது கனவில் கண்ட ஒரு பொருள் மட்டுமே ஆகும் என்று எண்ணலாம்படி வற்றுகிறது. அந்த நிலையில், உயிரின் இருப்பிடமான இதயத்தில், முன்பு சேர்ந்திருந்த சேர்க்கையால் ஏற்பட்டதான புடைதொறும் உட்புகுந்து, “அவனையே அண்டி நிற்பதான ஆத்மாவுக்குப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியான காதல் பெருகி நிற்கிறது” என்று கூறும் விதத்தில் சேர்வதும் பிரிவதுமாக, (வளர்த்தது) - சேர்க்கையால் ஞானத்தையும், பிரிவால் பக்தியையும் வளர்த்தது [எப்படி என்றால்] (கனம் குழை இடக்காது பெருக்குதல் போலே) - சுமையான ஆபரணங்கள் இடுவதற்கான இடம் கிட்டும்படியாக நூல் இட்டு, திரி இட்டு, குதம்பை இட்டு காதில் உள்ள துளையைப் பெரிதாக்குவது போன்று, (மாச உபவாசி போஜனைப் புறம் பூச்சு போலே) - ஒரு மாதம் உபவாசம் இருந்தவர்களுக்கு முதலில் உணவை அளித்தால் அது சேராது என்பதால், சோற்றினை நன்றாக அரைத்து உடலில் பூசி, பொரி கஞ்சி அளித்து, பொரி கூழ் அளித்து, இறுதியில் உணவை அளிப்பது போன்றும்,

வ்யாக்யானம் - “ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மான்” என்று எனக்குப் பொறுக்கப் பொறுக்கத் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி, அவ்வழியாலே என்னை யடிமை கொண்டவ னென்னும்படி பகவதநுபவம் கனாக்கண்டறியாத விவர்க்கு, “எம்மா வீடு” என்றும், “கட்டெழில் வானவர் போகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எவ்வகையாலும் லக்ஷணமாய்க் கொண்டு, கட்டடங்க நன்றாயிருப்பதாய் அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநசக்திகரான நித்யஸூரிகளநுபவிக்கிற போகத்தை முதலிலே கொடுக்கில் ஸாத்மியாதென்று கருதி, அது ஸாத்மிக்கைக்காகச் சிரமம் செய்வித்தபடி யென்கை.

விளக்கம் - (ஆற்ற நல்ல) - திருவாய்மொழி (4-5-5) - ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மான் - நான் பொறுக்கப் பொறுக்க மெதுவாக எனக்குத் தனது திருக்கல்யாணகுணங்களையும் லீலைகளையும் காண்பித்து, அதன் மூலம் என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டான் என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் குறித்துக் கனவில் கூட அறியாத இவருக்கு. (மா போகம்) - திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீடு - என்றும், திருவாய்மொழி (6-6-11) - கட்டெழில் வானவர் போகம் -

என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து விதங்களிலும் வேறுபட்ட சிறப்பு உள்ளதன் காரணமாக நன்றாக உள்ளதும், எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் சக்தி நினைத்து நித்யஸூரிகள் அனுபவிப்பதும் ஆகிய இன்பத்தை. (சிரமமாக) - முதலில் அளித்தால் பொறுக்க இயலாது என்று எண்ணி, அது பொறுத்துக் கொள்வதற்கான பயிற்சியை ஏற்படுத்திபடி என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆனபின்பு ஜ்ஞாபக்திகளை வளர்த்தது ப்ராப்தி ஸாதநதயாவன் றென்று கருத்து. மாஸோபவாஸிக்குப் புறப்பூச்சு மாத்ரத்தால் போஜநம் பொறாமையாலே புறப்பூச்சுச் சொன்னவிது மற்றையவற்றுக்கு முபலக்ஷணம். “மா போகம்” என்றது - “மா வீடு”, “வானவர் போகம்” என்கிற சந்தைகளி லாத்யந்தங்களைச் சேர்த்துச் சொன்னபடி.

விளக்கம் - ஆகவே ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை வளர்த்தது என்பது, பேற்றுக்குக் காரணமாக அல்ல என்றாகிறது. மாதம் முழுவதும் உபவாஸம் இருப்பவர்களுக்கு உணவு அளிக்காமல், மேலே பூசப்படும் உணவால் மட்டுமே வயிற்றுக்கு உணவு கிட்டாது அல்லவோ? ஆகவே அங்கு கூறப்படும் பொரிகஞ்சி, பொரிக்கூழ் போன்றவை அளிக்கப்படும் என்பதை, அந்த மேல் பூச்சு மறைமுகமாகக் கூறுகிறது. சூர்ணையில் உள்ள “மா போகம்” என்பது “மா வீடு”, “வானவர்போகம்” என்ற பாசுரங்களில் உள்ள முதல் ஈறுகளைக் குறிக்கும்.

116. இவற்றால் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன - எளியனாய் நிற்குமரியனாய் எய்தானென்கிற தர்சந ஸமமான மாநஸாநுஸந்தானமும், திண்கொள்ளப் பெறாத மநச் சைதில்யமும்.

அவதாரிகை - ஆனால் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது அதுக்காகிறது, “முனியே நான்முகன”ளவும் மாநஸாநுபவமொழிய, ப்ரத்யக்ஷாநுபவமில்லாத விவர்க்கு, இவற்றை வளர்க்கைக்குறுப்பாக வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறவை எவை யென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவற்றாலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஞானம் மற்றும் பக்தியை நம்மாழ்வாருக்கு வளர்த்தது என்பது அளவற்ற இன்பத்தை ஏற்கக்கூடிய பயிற்சியை அளிப்பதற்காக ஆகும். ஆனால் திருவாய்மொழியில் - முனியே நான்முகனே - என்பது முடிய உள்ள திருவாய்மொழிகளில், மனம் கொண்டு அனுபவிக்கும் அனுபவம் அல்லாமல், நேரடியாகக் கண்டு அனுபவித்த அனுபவம் இவருக்கு இல்லை; இப்படி உள்ளபோது ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை வளர்ப்பதான சேர்க்கையும் பிரிவும் இவர் விஷயத்தில் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ்ச்சொன்ன இக்காரியங்களடியாக வரும் ஸம்சலேஷமும் விசலேஷமுமாகிறன - “கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்”, “நிற்கும் முன்னே வந்து” என்று - நெஞ்சுக்கு மிகவும் விசததமாநுபவ விஷயமாய்க் கொண்டு என் முன்னே வந்து நிற்குமென்றும், “கண்கள் காண்டற்கரியனாய்”, “கைக்கு மெய்தான்” என்று கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க் கொண்டு கையாலணைகைக்கு எட்டுகிறிலனென்றும் சொல்லுகிற ப்ரத்யக்ஷ துல்யமான மாநஸாநுஸந்தாநமும், “கண்கட்குத் திண்கொள்ள வொரு நாளருளாயுன் திருவுரு” என்று அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம் பெறாமையாலே, ஆந்தராநுபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்த:கரண சைதில்யமு மென்கை.

விளக்கம் - (இவற்றால் வரும் ஸம்சலேஷ விசலேஷங்கள் ஆகிறன) - இதுவரை கூறப்பட்ட ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றின் காரணமாக வருகின்ற சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு எவை என்றால், (எளியனாய்) - திருவாய்மொழி (3-6-11) - கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய் - என்றும், (நிற்கும்) - திருவாய்மொழி (7-3-6) - நிற்கும் முன்னே வந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, (மாநஸ அநுஸந்தானம்) - மனத்தின் மிகவும் தெளிவான அனுபவத்திற்கு விஷயமாகக் கொண்டு என் முன்பு வந்து நிற்கும் என்றும்; (அரியனாய்) - திருவாய்மொழி (3-6-11) - கண்கள் காண்டற்கரியனாய் - என்றும், (எய்தான்) - திருவாய்மொழி (7-3-6) - கைக்கு மெய்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப புறக்கண்களுக்குப் புலப்படாதவனாக இருந்து, கைகளால் அணைப்பதற்கு எட்டாமல் உள்ளதான, நேரே காண்பதற்குச் சமமாக உள்ளதாகிய மனத்தின் அனுபவம் என்பது சேர்க்கை ஆகின்றது. திருவாய்மொழி (5-10-7) - கண்கட்குத் திண்கொள்ள வொரு நாளருளாயுன்

திருவுரு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் விரும்பிய புறக்கண்களால் கண்டு அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற அனுபவம் கிட்டாத காரணத்தால் உள்ளத்தில் ஏற்படும் கலக்க நிலையும், அடியுடன் அந்தகரணம் கலங்கி நிற்கும்படியாகச் சிதிலம் அடையும் நிலையும் பிரிவு ஆகின்றது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 193)

வ்யாக்யானம் - “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்” என்கிறது இவர்களை எங்ஙனேயாக நினைத்து? என்னில், (வேங்கடத்து இத்யாதி) (வேங்கடத்துறைவார்க்கு) சதுர்த்தியின் அர்த்தஞ்சொல்லுகிறது. (நம) எனக்கன்று, அவனுக்கு என்றபடி. (என்னல்) இதுதான் நெஞ்சிலுண்டாகவும் வேண்டா, உக்திமாத்ரமே அமையும். இதுதான் அல்பமாகிலும் இவன் தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ என்னில், (ஆம்) ஸுஸகம். “எளிது” என்னா, ஸ்வரூபத்தோடே சேராததாயிருக்குமோ என்னில், (கடமை) ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - சரி, இப்படிப்பட்டவர்களை “தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்” என்று கூறினார். ஆனால் இவர்கள் எந்த ஸாதனத்தைக் கைக்கொண்ட காரணத்தால், இவர்கள் இத்தகைய அதிகாரிகள் என்று எண்ணி இவ்விதம் உரைத்தார் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (வேங்கடத்து உறைவார்க்கு) - இதன் மூலம் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் ஏறிக்கழிந்ததாகிய அகாரம் மூலம் கூறப்படுவதாகிய “ஸர்வேச்வரனுக்கே நான் அடிமை” என்ற நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளைக் கூறுகிறார். (நம) - நான் எனக்காக அல்லன், அவனுக்காக உள்ளேன் என்று பொருள். (என்னல்) - இந்த எண்ணத்தை உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை; சொல் அளவில் இருந்தாலே போதுமானது. ஆனால் இவ்விதம் உள்ள உபாஸனத்தைக் கைக்கொள்வது மிகவும் எளிமையாக அல்லவோ தோன்றுகிறது; இதில் அதிகாரிக்கு மிகவும் கடினம் ஏற்பட வாய்ப்பில்லையே [அதாவது யார்

வேண்டுமானாலும் இவ்விதம் “நம” என்று எளிதாகக் கூற இயலும் அல்லவோ என்று வியக்கலாம்]. (ஆம்) –ஆமாம், இது மிகவும் எளிமையான செயலே ஆகும். ஆனால் எளிதான செயல் என்றால் ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் சேரக்கூடியதாக இருக்குமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கடமை) - இது செய்யத்தக்கதாக உள்ளது [அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது].

வ்யாக்யானம் - (அது சுமந்தார்கட்கே) பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும், இவனுடைய நேர்த்தியில் அல்பதையையும் பார்த்து, “இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலைச் சுமவானோ” என்பாரைப்போலே “அது சுமத்தார்கட்கு” என்று தம் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும், பகவத்க்ருபையையும் அறிந்திருக்கிற இவர் கருத்தாலே சொல்லிற்றாதல்; இவன் பக்கலுள்ளத்தைக் கனக்க நினைத்திருக்கும் அவன் கருத்தாலே சொல்லிற்றாதல்; “பூயிஷ்டாம்” என்றிறே அவனிருப்பது.

விளக்கம் - (அது சுமந்தார்கட்கே) - “இது சுகமானது என்றால் ‘சுமந்தார்’ என்று ஏன் கூறவேண்டும்?” என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அடையப்போகும் பேற்றின் கனம், அதனை அடைய இவன் செய்ய உள்ள முயற்சியின் எளிமை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து “இந்தப் பேற்றுக்கு இவன் மலையைச் சுமக்கமாட்டானோ?” என்று கூறுவது போன்று “அது சுமந்தார்கட்கே” என்றார். இதனை இருவிதமாக இவர் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். பெறுகின்ற பேற்றின் கனம் மற்றும் பகவானின் க்ருபை ஆகிய இரண்டைக் குறித்தும் நன்றாக அறிந்துள்ள நம்மாழ்வார், தனது திருவுள்ளத்தில் உள்ளதை வெளிப்படுத்தினார் எனலாம். அல்லது அதிகாரியிடம் உள்ள முயற்சியை, பெரும் செயலாகவே எண்ணி தனது மனதில் அதனைப் பெரும் சூமையாகவே ஸர்வேச்வரன் கொள்கிறான் என்று அவன் திருவுள்ளத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்றும் கூறலாம். ஆனால் அவன் இவ்விதம் அவன் எண்ணுவானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். யஜுஷி முதல் காண்டம் நான்காம் ப்ரபாடகம் - பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம - நம: என்ற சொல்லைப் பெரிதாக எண்ணிக் கொள்ளும் பகவானுடைய - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - த்ரௌபதி திருநாமஞ் சொல்ல, “கோவிந்தா” என்றவாறே “நம் பேரைச் சொன்னாள்” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குமவனிறே. “க்ருஷ்ணாமாம் தூரவாஸிநம்” அவளைக் கொண்டாடா, தன்னை நிந்தியா வ்யஸந்ப்பட்டானிறே. அப்போது ஸதஸ்ஸில் பிறந்த பரிபவம் பரிஹ்ருதமாகச் செய்தேயும் “நம் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டவளுக்கு ஆற்றாமையிலே முகங்காட்டப் பெற்றிலோம்” என்று உள்ளதனையும் இழவுபட்டிருந்தானிறே. “நம்பேர் தன் காரியஞ் செய்ததத்தை போக்கி நாம் இவளுக்கொன்றும் செய்திலோமிறே” என்றிருந்தான் - அஸங்கதமாக இரண்டு சப்தத்தைச் சேர்த்துச் சொல்ல, அது விஷஹரணத்துக்கு உடலாகா நின்றதிறே சப்த சக்தியாலே; அவ்வோபாதியும் போராமையில்லையிறே திருநாமம்.

விளக்கம் - அடுத்து, இவ்விதம் அவன் தனது திருவுள்ளத்தில் கனமானபடி எண்ணுவானோ என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். த்ரௌபதி “கோவிந்த புண்டரீகாஷ்ட ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்” என்று திருநாமத்தை உரைத்தபோது, “இவள் நம்முடைய திருநாமத்தை உரைத்தாளே [அவள் இவ்விதம் நம்மை அழைக்கும்வரை நாம் வராமல் இருந்தோமே]” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு நின்றான். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (58-22) - க்ருஷ்ணாமாம் தூரவாஸிநம் - தூரத்தில் வசிக்கின்ற என்னை - என்பதற்கு ஏற்ப த்ரௌபதியின் செயலைக் கொண்டாடி, “நான் உடனே வரவில்லையே” என்று தன்னை நிந்தித்துக் கொண்டான். அப்போது சபையில் த்ரௌபதிக்கு உண்டான அவமானம் தன்னால் நீங்கியபோதிலும் “நம் பெயரைக் குறித்து இவள் அழைக்கும்வரை நாம் முகம் காண்பிக்காமல் இருந்தோமே” என்று இதயத்தின் ஆழ்பகுதி முடிய வேதனையில் நின்றான். “நம்முடைய திருநாமம் இவளுக்கு உதவிற்று அல்லாமல், நாம் இவளுக்கு உதவவில்லையே”, என்றிருந்தான். ஆனால் க்ருஷ்ணன் அல்லாமல் அவனுடைய திருநாமமே அத்தகைய செயலைச் செய்யவல்லதோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பொருத்தம் இல்லாத இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்து உச்சரிக்கும்போது அது விஷத்தை நீக்குவதற்குக் காரணமாக நின்றது; இது அந்தச் சொற்களின் சக்தியால் ஏற்பட்டது [இந்த இரண்டு எழுத்துக்கள் “ஹ” மற்றும் “ரி” எனலாம் - அதாவது “ஹரி”]. இது போன்று திருநாமமும் சக்தி கொண்டது அல்லவோ?

3-3-7 சுமந்து மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்

டமர்ந்து வானவர் வானவர் கோனொடும்

நமன்றெழுந் திருவேங்கட(ம்) நங்கட்குச்

சமன்கொள் வீடு தருந்தடங் குன்றமே

பொருள் - நன்றாக மலர்ந்துள்ள பெரியமலர்கள், தெளிந்த தீர்த்தம், மேன்மையான தீபம், தூபம் போன்ற அனைத்தையும் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள நித்யஸூரிகள், தங்கள் தலைவரான ஸேனைமுதலியாருடன் கூடி வந்து, தடையில்லாத அடிமைத்தனத்தை வெளிப்படுத்துவதான “நம:” என்பதை உச்சரித்து, அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை விளக்கச் செய்துகொள்ளும் இடம் - திருவேங்கடம் என்னும் திருநாமம் கொண்டதாய், பரந்து விரிந்துள்ளதாய் இருப்பதாகும். அப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமலையானது, அவனை அடையவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட நமக்கு, அவனை அடைதல் என்ற ரூபத்தில் உள்ளதான மோகஷம் நல்கும்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலை தானே தருமென்கிறார். ப்ராப்திபலமாய் வருமதிறே கைங்கர்யம்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் விண்ணப்பித்த கைங்கர்யம் அனைத்தையும் திருவேங்கட திருமலை தானாகவே அளிக்கும் [இதனைத் திருவேங்கடமுடையான் அளிக்கவேண்டும் என்பதில்லை] என்கிறார். ஆனால் இந்தப் பாசுரத்தின் இறுதியில் “சமன் கொள் வீடு தரும்” என்று மோகஷத்தை அல்லவோ கூறினார்? பின்னர் இங்கு கைங்கர்யம் தரும் என்று கூறுவதாக எவ்விதம் பொருள் உரைக்கலாம்? இதற்குச் சமாதானம் அருளிச் செய்கிறார். கைங்கர்யம் என்பது பகவானை அடைவதற்குப் பலனாக வருவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (சுமந்து இத்யாதி) மாமலர், நீர், சுடர், தூபம் இவற்றைச் சுமந்து கொண்டு என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, “மாமலர் சுமந்து, நீர் சுடர் தூபங்கொண்டு” என்னவுமாம். ஒரு கருமுகை மாலையேயாகிலும், “இத்தைக் கண்டருளக் கடவனே, சாத்தியருளக் கடவனே, நம்மை விசேஷ கடாசுடம் பண்ணக் கடவனே”

என்றிருக்கிற இவர்கள் ஆதராதிசயத்தாலே கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே அனுசூலனிடத்தாகையாலே ஸர்வேச்வரன் தனக்கு கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக் கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது - ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர், சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே; அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் தர்வ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களில் ஒருவன் நினைக்கவொண்ணாதபடி தர்வ்யத்தைப் போர இட்டுக் கொண்டு வந்து சாத்தினான்; அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நங் காண்கிறான்; “நீயிட்ட பூ எனக்கு கனத்துச் சுமக்கவொண்கிறதில்லை” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (சுமந்து இத்யாதி) - மலர்ந்த மலர்கள், நீர், தீபம், தூபம் ஆகியவற்றைச் சுமந்து கொண்டு. ஆனால், “கொண்டு” என்று உரைத்தாலே போதுமானதாயிருக்க “சுமந்து” என்றும் கூறவேண்டுமா? இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - “மாமலர் சுமந்து, நீர் சுடர்தூபம் கொண்டு” என்று படிக்கவேண்டும். ஒரு கருமுகை மலரால் கட்டப்பட்ட மாலை என்றபோதிலும், “இதனைச் சாற்றிக்கொள்வாயாக, இதனால் நமக்குச் சிறப்பான கடாசஷம் செய்வான்” என்று இவர்கள் உரைத்து நிற்கின்ற அன்பின் மிகுதி காரணமாக “சுமந்து” என்று கனத்தை உணர்த்துகிறார். அல்லது தனக்கு வேண்டியவன் இட்ட மாலை என்பதால், ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்த மாலை கனமாக இருக்கும் என்று கருத்து. இங்கு ஸ்ரீபுருஷோத்தம சேஷத்ரம் என்னும் பூரி ஜகந்நாதனுக்கு ராஜபுத்ரன் ஒருவன் செண்பக மாலையைக் கொண்டு வந்ததை எண்ணவேண்டும். இந்த நிகழ்வை அடுத்து கூறுகிறார். பூரியில் உள்ள ஸ்ரீஜகந்நாதன் செண்பகமலர்களை மிகவும் மகிழ்வுடன் சாற்றிக் கொள்வது வழக்கம்; அவனுக்கு அது மிகவும் பிடித்தமானதாகும்; ஒரு த்வாதசி நாளில், ஒரு ராஜபுத்ரனும் ஒரு செட்டிப்பிள்ளையும் அந்திப்பொழுதில் ஜகந்நாதனுக்குச் செண்பக மலர்களைக் கொண்டு வருவதற்காகக் கடைக்குச் சென்றனர். அப்போது அனைத்து கடைகளிலும் அந்த மலர்கள் விற்றுத் தீர்ந்திருந்தன. ஒரு கடையில் மட்டும், ஒரே ஒரு மலர் மட்டும் இருந்தது. அந்த இருவரும் செல்வச்செருக்கு உள்ளவர்கள் என்பதால், ஒவ்வொருவரும் அந்த மலரைப் பெறுவதற்காக அதன் விலையை அதிகமாக்கிக் கொண்டே சென்றனர். அப்போது ராஜபுத்ரன் மட்டுமே

யாராலும் அளிக்க இயலாத விலையைக் கொடுத்து அந்த மலரை வாங்கி வந்து ஜகந்நாதனுக்குச் சாற்றினான். அன்று இரவு அவனுடைய கனவில் ஜகந்நாதன் தோன்றி, “நீ இட்ட மலரானது எனக்கு மிகவும் கனத்துச் சுமக்க இயலாதபடி இருந்தது” என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (அமர்ந்து இத்யாதி) நித்யஸூரிகளையும் ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். தேவர்களையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். அமர்ந்து - பொருந்தி. ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்றானபோது அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தர பரரேயாகிலும், அவர்களையும் அநந்யப்ரயோஜநராக்குமாயிற்று இது தன்னின் ஸ்வபாவம். இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு, நமன்றெழுவுர்களாயிற்று - வணங்கிக் கொண்டு எழுவுர்களாயிற்று. “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்கிற தம் வாஸனை அவர்களுக்குமுண்டு என்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (அமர்ந்து இத்யாதி) - நித்யஸூரிகள் மற்றும் ஸேனைமுதலியாரைக் கூறினார் என்று கொள்ளலாம். அல்லது தேவர்களையும் நான்முகனையும் கூறினார் என்றும் கொள்ளலாம். அமர்ந்து என்றால் பொருந்தி; அதாவது பயன் எதனையும் எதிர்பாராமல். அவர்கள், பயன் எதனையும் எதிர்பார்க்காதபடிச் செய்தது இந்தத் திருமலையின் தன்மையே ஆகும் என்று கருத்து. இப்படியாக ஆராதனை செய்தவதற்கான பலவிதமான பொருள்களைக் கொண்டு அவனை வணங்கி எழுகின்றபடி உள்ள திருவேங்கடம். மற்ற பலன்களை விரும்புகின்ற தேவர்களை இவ்விதம் கூறுவது சரியா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயரறு சுடரடி தொழுதெழு - என்று தனக்கு ஏற்பட்ட நிலையே இவர்களுக்கும் கிட்டும் என்று எண்ணியே “எழும்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நங்கட்கு) கைங்கர்ய ருசியையுடைய நமக்கு. (சமன்கொள் வீடுதரும்) “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி” என்றும், “நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி”, “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:”, “தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவனோடு ஸாம்யாபத்திருபமான மோக்ஷத்தைத்

தரும் என்னுதல்; அன்றிக்கே, “ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அங்ஙனமன்றிக்கே, திருமலைதானே தன்னொடொத்த பேற்றைப் பண்ணித் தரும் என்னுதல்; திருவேங்கடமுடையானைத் திருமுடியிலே எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டிறே திருமலையாழ்வார்தாம் இருப்பது. இப்படியே “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து” என்று இவர் ப்ரார்த்தித்த பேற்றை. (தடங்குன்றமே - தரும்) திருமலையாழ்வார் தாமே தந்தருளுவர். (தடங்குன்றம்) திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. “ஸுபக:” வீறுடைத்தாயிருக்கை. “கிரிராஜோபம:” திருமலையோடொத்திருக்கை. “யஸ்மிந் வஸதி” அதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. “காகுத்ஸ்த:” போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலந்தேடி அநுபவிக்கும் குடியிலே பிறந்தவர் விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தார் என்பது யாதொன்றுண்டு. “குபேர இவ நந்தநே” துஷ்ட ஸத்வ ப்ரசரமான தேசத்திலே செருக்கனான வைச்ரவணன் போதுபோக்குகைக்காகத் தன் உத்யாநத்தில் உலாவுமா போலே ஸஞ்சரித்தார்.

விளக்கம் - (நங்கட்கு) - கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை உள்ள நமக்கு. (சமன்கொள் வீடுதரும்) - இதற்கு மூன்றுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். முதல் பொருளை இப்போது கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனை ஒத்த நிலையான மோக்ஷத்தை அளிக்கும். இதனை, முண்டக உபநிஷத் (3-2) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மவை பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மம் போன்று ஆகிறான் - என்றும், முண்டக உபநிஷத் (3-1) - நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி - ப்ரஹ்மவித்யையால் தோஷம் அனைத்தும் நீங்கப் பெறுகிறான் - என்றும், கீதை (14-2) - மம ஸாதர்ம்யமாகதா: - எனக்குச் சமமான ஸ்வரூபம் பெற்றவர்கள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-3-5) - தம்மையெயொக்க அருள் செய்வர் - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணலாம். அடுத்து இரண்டாவது பொருள் கூறுகிறார்; சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-12) - ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - ஆத்மா சரீரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு ஒளி ரூபமான ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து தனது உருவத்துடன் சேர்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவின் இயல்புக்கு ஏற்றபடியான மோக்ஷத்தை அளிக்கும். அடுத்து மூன்றாவது பொருளைக் கூறுகிறார்; திருமலை எவ்விதம் திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடிமையாக நின்று அனைத்து

கைங்கர்யங்களும் செய்தபடி உள்ளதோ, அது போன்றே நாமும் செய்யலாம்படி உள்ள நிலையை அளிக்கும். திருவேங்கடமுடையானை அந்தத் திருமலை எப்போதும் தனது திருமுடியில் எழுந்தருளிக் கொண்டே அல்லவோ உள்ள நிலை? அது போன்று, திருவாய்மொழி (2-9-1) - நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து - என்று நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்த பேற்றினை, (தடங்குன்றம்) - அந்தத் திருமலையாழ்வார் தானே அளிப்பார். (தடங்குன்றம்) - தடம் என்றால் "பெரிய" என்று பொருள். திருவேங்கடமுடையான், தான் எண்ணியபடி ஸஞ்சாரம் செய்வதற்கு ஏற்ற இடம் கொண்டிருத்தல். இங்கு இராமாயண ச்லோகம் ஒன்றை ஒப்புமை காண்பிக்கிறார். அந்த ச்லோகம் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (98-12) - ஸுபகச் சித்ரகூடே அஸௌ கிரிராஜோபம: யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே - குபேரன் தனது அரண்மையை விட்டு கொடிய மிருகங்கள் உலவும் நந்தவனத்தில் உலவியது போன்று இராமன் அயோத்தியை விட்டு சித்ரகூடத்தில் ஸஞ்சரித்தான் - என்பதாகும். இங்கு உள்ள பல பதங்களை மேலும் விளக்குகிறார். (ஸுபக:) - மிகுந்த வீறு கொண்டதாக உள்ளது. (கிரிராஜோபம:) - சித்ரகூட மலையானது திருமலைக்கு ஒத்ததாக உள்ளது. (யஸ்மிந்வஸதி) அந்த மலை, அந்த அளவிற்கு மேன்மையைப் பெறுவதற்கான காரணம் கூறுகிறார். (காகுத்ஸ்த:) - இன்பம் கிட்டுவதற்குத் தனிமையான இடம் எது என்று தேடித் சென்று அனுபவிக்கவல்ல இசுடிவாகு குலத்தில் வந்த இராமன், விரும்பி வசித்து வந்த இடம் என்பதால் மேன்மை. (குபேர இவ நந்தநே) - கொடிய விலங்குகள் உலவுகின்ற இடத்தில் குபேரன், பொழுது போக்குவதற்காகத் தனது நந்தவனத்தில் ஸஞ்சரித்தது போன்று இராமனும் ஸஞ்சரித்தான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 55)

50. உதிப்பன உத்தமர் சிந்தையுள் ஒன்னலர் நெஞ்சம் அஞ்சிக்

கொதித்திட மாறி நடப்பன கொள்ளைவன் குற்றம் எல்லாம்

பதித்த என் புன்கவிப் பாவினம் பூண்டன பாவு தொல்சீர்

எதித்தலை நாதன் இராமானுசன் தன் இணை அடியே.

விளக்கவுரை - அனைத்து திசைகளிலும் பரவி உள்ளதாக, முயற்சி செய்து அடையப் பெறாமல் தானாகவே இயற்கையாக அமைந்துள்ள உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவர் எம்பெருமானார் ஆவார். அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார், எம்பார் தொடங்கி எழுநூறு ஜீயர்களின் தலைவராக உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இவரது திருவடிகள் மிகவும் உயர்ந்தவை ஆகும். எப்படி என்றால் - இந்த ஸம்ஸார உலகில் உள்ள மக்களுடன் ஒன்றாக வாழ்ந்து, அவர்களைக் கரை ஏற்றியபடி உள்ளது; பரதன் போன்ற உயர்ந்தவர்களின் சொற்களை நிராகரித்து எம்பெருமானின் திருவடிகள் கானகம் சென்றன, ஆனால் எம்பெருமானாரின் திருவடிகள் அப்படி அல்லவே! ஆக இவரது திருவடிகளுக்கு ஒப்பான திருவடிகளைக் கொண்டவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்றானது. மிகவும் உயர்ந்தவர்களின் நெஞ்சங்களில் இந்தத் திருவடிகள் எப்போதும் நீங்காமல் உள்ளன. வேதவேதாந்தங்களைக் குறித்து எதிர்வாதம் செய்பவர்கள் அச்சம் கொள்ளும்விதமாக இவரது திருவடிகள் கம்பீரமாக நடக்கின்றன. அனைத்து வகையான குற்றங்கள் உள்ள என் போன்ற நீசனின் மூலம் வெளிப்பட்டதும், கவிதை கூறும் திறன் அற்ற என் போன்றவன் மூலம் வெளிப்பட்டதும் ஆகிய இந்தப் பாசுரங்களை - "இவை குற்றம் நிறைந்த

பாசுரங்கள்”, என்று ஒதுக்காமல், மாலையாக எண்ணி, தன் மீது எம்பெருமானாரின் திருவடிகள் சூடிக்கொண்டன.

அவதாரிகை – “தென்னரங்கள் கழல் சென்னி வைத்துத்தானதில் மன்னும்” என்று எம்பெருமானாருக்கு பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் உண்டான ப்ராவண்யத்தை யநுஸந்தித்தார் கீழ். இதில் - அந்த ப்ரஸங்கத்திலே தமக்கு உத்தேச்யரான எம்பெருமானார் திருவடிகளை யநுஸந்தித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அடைவே யருளிச்செய்து கொண்டு வித்தாராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “தென்னரங்கள் கழல் சென்னி வைத்துத்தானதில் மன்னும்” என்று எம்பெருமானாருக்குப் பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளில் உள்ள ஈடுபாட்டினை எண்ணினார். இந்தப் பாசுரத்தில், தன்னால் அடையப்பட வேண்டிய இலக்காக உள்ள எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை எண்ணியபடி, அவற்றின் ஸ்வரூபம் மற்றும் தன்மைகளை விரிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (பாவு தொல்சீர்) பரவுகை – பரம்புகை. “திசையனைத்து மேறுங்குணன்” என்று இவர் தாமருளிச்செய்தபடியே ஸகல திக்குக்களிலும் வ்யாப்த்தங்களாய் வந்தேறியன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகங்களா யிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களை யுடையராய். (எதித்தலைநாதன்) அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானார், எம்பார் தொடக்கமான எழு நூறு ஜீயர்களுக்கும் வகுத்த சேஷியாய், அவர்களுக்கு ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை தத் யாதாமய பர்யந்தமாக உபதேசித்தருளி, அவ்வழியாலே அவர்களுக்குத் தலைவராய், நாதபூதராயிருந்துள்ள. (இராமானுசன்) எம்பெருமானார். (தன்னிணையடியே) இஸ்ஸம்சார சேதனரை அதில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கைக்கும், அநுபாவ்யமாய்க் கொண்டு ரஸிப்பிக்கைக்கும், இத்திருவடிகளோடொத்திருப்பாருண்டோ வென்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், “ரஸோ வை ஸ:. ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி”, “கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத், யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத், ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி”, “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம”, “அஹம் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று வேதபுருஷனாலும் சொல்லப்பட்ட ப்ரபாவத்தை யுடையனான ஸர்வேச்வரனும், “ஸித்திர்ப் பவதி வா நேதி

ஸம்சயோச்யுதஸேவிநாம்” என்கிறபடியே ப்ராப்யமுண்டோ வில்லையோ வென்று ஸம்சயிக்க வேண்டும்படி பண்ணக்கடவ னாகையாலும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு இரங்காதே போனபடியாலும், இவ்வுபாயத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாது. “ந ஸம்சயோஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம்”, “குரோரேவ பராகதி: குருரேவ பர காம:”, “உபாயோபேய பாவேன தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்” என்று நிஸ்ஸம்சய ப்ரதிபாதகமாய் அந்யயோக வ்யவச்சேதகமா யிருந்துள்ள ப்ரமாண பலத்தாலே இவ்வுபாயம் அதிலும் ச்ரேஷ்டமாய்த்திருப்பது. ஆகையாலே அந்த அதிசயத்துக்கு, ஒன்றுக்கொன்றே ஸத்ருசமாயிருக்கிற இரண்டு திருவடிகளுமென்றபடி.

விளக்கம் - (பாவு தொல்சீர்) - பரவுதல் என்றால் நிரம்புதல். முன்பு உள்ள பாசுரத்தில் (46), “திசையனைத்து மேறுங்குணன்” என்று இவரே அருளிச்செய்தபடி அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நிற்பதும், நடுவில் வந்து சேர்ந்தவை என்று இல்லாமல் இயற்கையாகவே இருப்பதும் ஆகிய உயர்ந்த திருக்கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவராக. (எதித்தலைநாதன்) - அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார், எம்பார் தொடக்கமாக உள்ள எழுநூறு ஜீயர்களுக்கு இயல்பான தலைவராய், அவர்களுக்கு ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தங்களை உள்ளது உள்ளபடி உபதேசித்து அருளியவராய், அதன் காரணமாக அவர்களுடைய ஆசார்யராய், அவர்களுக்கு நாதனாய் உள்ள. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (தன் இணை அடியே) - ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களை, இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கும், அனுபவிக்கத்தகுந்தது என்று அவர்களை ரசிக்கும்படிச் செய்வதற்கும், ஏற்றதான இவருடைய திருவடிகள். இத்தகைய திருவடிகளை ஒத்தவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், தைத்திரீய உபநிஷத் (2.7.1) - ரஸோ வை ஸ:. ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி - ரஸங்களின் இருப்பிடமான ப்ரஹ்மத்தை ஒருவன் புரிந்து கொள்ளும்போது, அவன் ஆனந்தமுடையவனாக ஆகிறான் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் (2.7.3) - கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத், யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத், ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி - எங்கும் ப்ரகாசிக்கும் இந்த ஆனந்தமயன் இல்லை என்றால், யாரால் இம்மை மற்றும் மறுமையில் இன்பங்களை அடைய இயலும்? இவனே அனைத்தையும் ஆனந்தம் அடையச் செய்கிறான் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - அபயம்

ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம - (இராமன் உரைப்பது) - “அபயம்” என்று என்னிடம் யார் வந்தாலும் அவர்களைக் காப்பது எனது விரதம் ஆகும் - என்றும், “கீதை (18-66) - அஹம் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்னைச் சரணம் அடைந்தவனை, அவனுடைய அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதபுருஷனாலும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னாலும் கூறப்பட்டதான ப்ரபாவத்தைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் கூட, ஸித்திர்ப் பவதி வா நேதி ஸம்சயோச்யுதஸேவிநாம் - ஸர்வேச்வரனைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் சந்தேகம் உண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய திருவடிகள் அடையப்பட வேண்டிய தகுதி கொண்டவையோ அல்லது இல்லையோ என்று சந்தேகம் கொள்ளும்படியாக உள்ளதாலும், பரதனுக்கு இரக்கம் காண்பிக்காமல் சென்றதாலும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் கூட, இவருடைய திருவடிகள் என்ற உபாயத்திற்கு ஒப்பாகமாட்டாது. மேலும், ந ஸம்சயோஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம் - பாகவதர்களைப் பற்றினவர்கள் சந்தேகப்படாமல் மார்பில் கை வைத்து உறங்கலாம் - என்றும், குரோரேவ பராகதி: குருரேவ பர காம: - குருவே உயர்ந்த கதி, குருவே உயர்ந்த விரும்பப்படும் விஷயம் - என்றும், உபாயோபேய பாவேன தமேவ சரணம் வ்ரஜேத் - தனது ஆசார்யனே உபாயம் என்று ஒருவன் சரணம் புகுவானாக - என்றும் எந்தவிதமான ஐயமும் வெளிப்படாத விதத்தில் உரைப்பதும், ஒன்றுக்கொன்று பல்வேறு விதங்களில் உள்ளதும் ஆகிய ப்ரமாணங்கள் மூலமாக, எம்பெருமானாருடைய திருவடிகள் என்ற உபாயமானது, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் என்ற உபாயத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்து விளக்குகிறது. ஆகவே இவற்றுக்கு இணையாக மற்றொன்று உண்டு என்றால், அந்த இரு திருவடிகளும் ஒன்றுக்கு ஒன்று நிகராக உள்ளன என்று மட்டுமே கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (உதிப்பன உத்தமர் சிந்தையுள்) உத்தமராவார் - அதம மத்யமரான வேதபாஹ்யருக்கும், வைதிகராய்க் கொண்டு ஸாமாந்ய தர்மத்திலேதானே மண்டி யிருக்கு மவர்களுக்கும், அவர்களுடைய நிஷ்டைக்கும் ப்ரதிபடராய் பரமவைதிகரான விசேஷ சாஸ்த்ரைக நிஷ்ட்டராய் முமுக்ஷுக்களா யிருக்குமவர்கள். உத்க்ருஷ்டராய், அநந்ய ஸாதநராய், அநந்ய ப்ரயோஜநராய் இருக்கு முத்தமாதிகாரிக ளென்றபடி. அன்றிக்கே, இது சரம பர்வ ப்ரதிபாதக

சாஸ்த்ரமாகையாலும், முமுக்ஷுக்களிலும் ஏகாந்திகளிலும் பரமைகாந்திகளிலும் வைத்துக் கொண்டு உத்தமர் பரமைகாந்திகளாகையாலும், இவ்விடத்திலே “உத்தமர்” என்றது பரமைகாந்திகளைச் சொன்னபடி யென்னவுமாம். (சிந்தையுள்) அவர்களுடைய திருவுள்ளங்களிலே. (உதிப்பன) “எல்லையில் சீரிள நாயிறிரண்டு போல்” என்கிறபடியே சக்ரவாள பர்வதத்தில் இரண்டாதித்யர்கள் சேரவுதித்தாப்போலே, ஸத்துக்களுடைய திருவுள்ளங்களிலே எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளிரண்டும் எப்போதுமுதித்து ப்ரகாசியா நிற்கும் தன்மையையுடையன. கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அத்யாவஸாய ரஹிதர்க்கு ஒருக்காலாகிலும் ப்ரகாசிக்கிறனவல்ல. இப்படிப்பட்ட ப்ராவண்யாதிசய முடையவர்களுக்கே ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. “யதீந்த்ரநாத சிஷ்டாக்ர கண்ய ஜந ஸேவ்ய பவத் பதாப்ஜே” என்றிறே ஜீயரு மருளிச் செய்தது. “அஜடாசயோதயம் யதிராஜ சந்த்ரம்” என்று அபியுக்தரு மருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் – (உதிப்பன உத்தமர் சிந்தையுள்) - உத்தமர்கள் என்றால் யார்? விடை அளிக்கிறார். வேதமார்க்கத்தை முற்றிலுமாகப் புறக்கணிப்பதும், வேதங்களைப் பொறுத்தவரை எந்தக் கருத்தும் கூறாமல் நடுநிலைமையில் உள்ளதும் ஆகிய வேதங்களுக்கு முரணாகக் கூறுபவர்களுக்கும், வேத தர்மத்தில் நிலைநின்றாலும் சாதாரண தர்ம மார்க்கத்தில் நிலை நிற்பவர்களுக்கும், இவர்களுடைய அன்றாட செயல்பாடுகளுக்கும் மாறுபட்டு உள்ளவர்கள்; சாஸ்த்ரங்களில் மட்டுமே நிலை நிற்கும் வைதிகர்கள்; முமுக்ஷுக்கள் - இப்படிப்பட்டவர்களே உத்தமர்கள் ஆவர். இவர்கள் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாகவும், மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாதவராகவும், மற்ற பலன்கள் எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களாகவும் இருப்பவர்கள் ஆவர். வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். இராமானுச நூற்றந்தாதியாகிய இந்த ப்ரபந்தம் “பாகவதர்களுக்கு அடியார்கள்” என்பதான இறுதி நிலையை வெளிப்படுத்தும் சாஸ்த்ரம் என்பதால் “உத்தமர்” என்று பதமானது முமுக்ஷுக்கள், ஏகாந்திகள், பரம ஏகாந்திகள் என்ற மூவரில், பரமைகாந்திகளையே குறிக்கும் என்றும் கூறலாம். (சிந்தையுள்) - அப்படிப்பட்ட உத்தமர்களுடைய திருவுள்ளங்களில். (உதிப்பன) - திருவாய்மொழி (8-5-5) - எல்லையில் சீரிள நாயிறு இரண்டு போல் - என்பதற்கு ஏற்ப சக்ரவாள பர்வதத்தில் இரண்டு ஆதித்யர்கள் ஒன்றாக உதித்தது போன்று, ஸாதுக்களின்

திருவுள்ளங்களில் எம்பெருமானாருடைய இரண்டு திருவடிகளும் எப்போதும் உதித்தபடி இருந்து, ப்ரகாசத்துடன் காணப்படும் தன்மை கொண்டவையாகும். ஆனால், மேலே கூறப்பட்ட உள்ளத் துணிவு அற்றவர்களுக்கு, எப்போதும் ப்ரகாசிப்பதில்லை, மிகுந்த ஈடுபாடும் வெற்றியும் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே ப்ரகாசிக்கும். யதிராஜ விம்சதி (5) - யதீந்த்ர நாத: சிஷ்டாக்கரகண்ய ஜந ஸேவ்ய பவத் பதாப்ஜே - யதிகளின் அரசனே! உனது உயர்ந்த திருவடிகளில் நான் எப்போதும் பொருந்தியவனாக உள்ள நிலை ஏற்பட வேண்டும் - என்று ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தார். யதிராஜ ஸப்ததி (17) - அஜடாசய உதிதம் யதிராஜ சந்த்ரம் - உலக விஷயங்கள் மீது உள்ள ஆசைக்கு அப்பால் உள்ளவர்; தன்னை அண்டியவர்களிடம் சந்திரன் போன்று குளிர்ந்து உள்ளவர் - என்று ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகனும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றலர் நெஞ்சமஞ்சிக் கொதித்திட மாறி நடப்பன) ஒன்றலர் என்றது - பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் தொடக்கமான ப்ரதிபக்ஷிகளை. அவர்களுடைய ஹ்ருதயமானது ஸூர்யோதயத்தாலே திவா பீதங்கள் பயப்படுமாபோலே, “க்ஷிப்த ப்ரத்யர்த்தி த்ருப்தி:” என்னும்படியான அவர் திருவடிகள் தன்னுதயத்தால் பீதமாய், ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸாலே அவை பரிதபிக்குமாபோலே, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே பரிதபிக்கும்படி. ஆதித்யன் இவற்றுக்கு ப்ரதிபடனாய்க் கொண்டு உத்தராயண தக்ஷிணாயநங்கள்தோறும் மாறி மாறி ஸஞ்சரிக்குமாபோலே அதுக்கு ப்ரதிபடங்களாய்க் கொண்டு ஸர்வ திக்குகளிலும் பரஸ்பரம் மாறி நடவா நிற்கும் தன்மையையுடையன. இத்தால் - பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக வேங்கடாசலத்துக்கும் யாதவாசலத்துக்கும் சாரதாபீடம் முதலான ஸ்தலங்களுக்கும் இவர் எழுந்தருளிப்படியை அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (ஒன்றலர் நெஞ்சமஞ்சிக் கொதித்திட மாறி நடப்பன) - “ஒன்றலர்” என்றால் வேதங்களுக்கு முரணாகப் பொருள் உரைக்கின்றவர்கள் தொடக்கமான மற்ற மதங்களை. அவர்களுடைய இதயங்கள், சூரியனைக் கண்டு இருள் அஞ்சி ஓடுவது போன்று அஞ்சுகின்றன என்று கருத்து. க்ஷிப்த ப்ரத்யர்த்தி த்ருப்தி: - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள எம்பெருமானாருடைய திருவடிகள், தங்களுடைய உதயம் காரணமாக, அவர்களுக்கு அச்சம் ஏற்படுத்துவையாகவும், சூரியன் போன்ற

தேஜஸ்ஸால் அவர்களைத் தவிக்கும்படிச் செய்பவையாகவும், இருளைச் சூரியன் விரட்டும் விதத்தில் உத்தராயணம்- தசஷிணாயம் என்று மாறி மாறி ஸஞ்சரிப்பது போன்று, வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைக்கும் மதங்களைத் தள்ளும் விதத்தில் அனைத்து திசைகளிலும் இவருடைய திருவடிகள் மாறி மாறி நடந்தபடி உள்ளன. இதன் மூலம், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக பொருள் உரைப்பவர்களை நீக்கும்விதமாக திருவேங்கடாசலத்திற்கும், திருநாராயண புரத்திற்கும், சாரதா பீடத்திற்கும் எம்பெருமானார் எழுந்தருளின விதத்தைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் – (கொள்ளை வன் குற்றமெல்லாம் பதித்த) “ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஸோ யந்ந மயா வ்யதாயி” என்றும், “தேப்யோப்யப்யதிகாநிதாந் யஹம் அபிசஷுத்ர: கரோமிசுஷணாத்” என்றும், “யாவச்ச யச்ச தூரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்ச தத்தத் அதிகஞ்ச மமாஸ்தி ஸத்யம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வதா ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் பண்ணப்பட்டவை யாகையாலே ஸம்ருத்தங்களாய் ப்ரபலங்களா யிருந்துள்ள தோஷங்களெல்லாம் திரட்டி ஒரு குப்பலாக வைக்கப்பட்ட. (என் புன் கவி பாவினம்) கவி பாடுகைக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாநமும் காவ்ய லக்ஷண பரிஜ்ஞாநமு மில்லாத வென்னுடைய கவியாகையாலே புல்லியதாய், அஸமீசீநமான கவியாகிற சந்தஸ் ஸமுஹத்தை; பாட்டுக்களை யென்றபடி. அன்றிக்கே, அநேக சந்தஸ்ஸுக்களோடே கூடின கலித்துறையாகையாலே “பாவினம்” என்றாராகவுமாம். (பூண்டன) இவனுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே சொன்ன சொல்லுக்களன்றோ விவையென்று அவற்றில் ஒரு குறைகளும் பாராதே கலம்பகன் மாலையை அலங்கரித்துக் கொள்ளுவாரைப்போலே இவற்றையலங்கரித்துக் கொண்டன. இவற்றினுடைய தன்மை யிருக்கும்படி யென்னென்று வித்தராகிறார் காணும்.

விளக்கம் - (கொள்ளை வன் குற்றமெல்லாம் பதித்த) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (23) - ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஸோ யந்ந மயா வ்யதாயி - எத்தகைய தடுக்கப்பட்ட கர்மங்கள் என்னால் பலமுறைகள் செய்யப்படாமல் உள்ளனவோ, சாஸ்த்ரங்களில் அப்படிப்பட்ட கர்மங்களே இல்லை [அதாவது தடுக்கப்பட்ட கர்மங்கள் எதனையும் நான் செய்யாமல் விட்டதில்லை] - என்றும், தேப்யோப்யப்யதிகாநிதாந் யஹம் அபிசஷுத்ர: கரோமிசுஷணாத் - என்றும்,

பராங்குச பஞ்சவிம்சதி (14) – யாவச்ச யச்ச துரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்ச தத்தத் அதிகஞ்ச மமாஸ்தி ஸத்யம் – அனைத்து உயிரினங்களுடைய பாவங்கள் எவை எவை உள்ளனவோ, அவற்றைக் காட்டிலும் எனது பாவங்கள் அதிகமாகவே இருக்கும் என்பது ஸத்யம் ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் அனைத்துவிதங்களிலும் செய்யப்பட்டவை என்பதால் வளர்ந்தபடி உள்ளதும், அனைவரும் அறியலாம்படி உள்ளதும் ஆகிய எனது தோஷங்கள் அனைத்தும் திரட்டப்பட்டு ஒரு குவியலாக வைக்கப்பட்ட. (என் புன் கவி பாவினம்) - கவி பாடுவதற்குத் தேவையான ஞானம் இல்லாத நிலை, காவிய இலக்கணத்தைக் குறித்து ஏதும் தெரியாத நிலை ஆகியவற்றுடன் கூடிய எனது கவி என்பதால் மிகவும் தாழ்ந்ததாய், பொருத்தமற்ற சொற்கள் கொண்டதாய் உள்ளதும், கவி என்று கூறிக் கொள்வதும் ஆகிய பாசுரங்கள் அல்லது பலவிதமான சந்தஸ்ஸுக்களுடன் கூடிய கலித்துறை என்பதால் “பாவினம்” என்கிறார் என்றும் கூறலாம். (பூண்டன) - எம்பெருமானாருடைய திருவடிகள் செய்தது என்ன என்று அடுத்து கூறுகிறார். இந்தக் கவிதைகள் இவனுடைய அறியாமையால் கூறப்பட்ட சொற்கள் நிறைந்தவை அல்லவோ என்று இவற்றில் உள்ள குறைகள் எதனையும் ஆராயாமல், பலவிதமான மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அலங்கரித்துக் கொள்பவர்கள் போன்று, இவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு அலங்கரித்துக் கொண்டன. ஆக எம்பெருமாருடைய திருவடிகளின் தன்மை எத்தகையது என்று வியந்து நிற்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்